

Моя Україна забула сміятись

Василь Стус

Моя Україна забула
Сміятись. Вона гомонить.
Моя Україна не вщухла
Од прагнення жить.
Моя Україна не знає
Веселих світань.
Моя Україна палає
У мить догорянь.
Моя Україна тривожиться,
Бунтує, буя.
На чорнім рабованім торжищі
Вкраїна моя.
Її догоряє майбутнє
І тужить, ридає,
І в передвечірній сутіні
Лиш руки ламає.
І дивиться в небо — о, де вони
Надії і голуби?
Лиш демони, демони, демони
Старої ганьби.
Злітаються — ніби на здобич,
Злітаються спроквола
На роздоріжжя розтоптані,
Розіп'яті край села.